

aranyos-mulatságos figurában megtalálta saját legjobb vonásait. Kemény és lány, népmeseien bölcs és vígjátékian csetlő-botló egyszerre. Remekül bánik hangjával, dinamikai árnyalatai kitűnőek, megjelenése pedig a nagyon sikerült jelmezben egyenesen kiváló. A recenzens is csak gratulálhat.

Sajnos, a többi szereplő csalódást keltett. Azt hinné az ember, a színésznek mi sem könnyebb, mint színészt alakítani. Hisz csak önmagát kell adnia. A színpadon inkább olyan figurákat láttunk, amilyenek a műkedvelők elképzelik a színészeket. Egyedül Király Levente mentett át valamennyit a színpadra egyéniségének kedvességéből. A kisebb szerepek alakítóit kivétel nélkül az jellemezte, hogy mind-egyiknek volt egy-egy nagyon jó pillanata, nagyon hatásosan exponált poénja. De az alakítás egésze szürkére sikerült. Gémesi Imre és Zádori István nagy közönség-sikert aratott, régóta ismert parasztszínész-rutinjukkal jól kihasználták a ziccer szerepet.

Hogy az előadás mégis jó lett, abban nagy szerepe lehet Vass Károly rendezésének. Sötétből indít és sötétben fejezi be az előadást, ezzel nagyon ügyesen teremti meg a színpadi fikció kiemelését a valóságból. A jelenetek poénra hegyeztetek, a tempó magával ragadó, minden fordulat jól exponált, minden vicc „ül” és hatásos. A Miller-darab értékéhez méltó rendezése után Vass Károly új oldaláról mutatkozott be, humorérzékét igazolta.

Mocsár Gábor darabja végeredményben siker. Mocsár nem „helyi szerző” abban az értelemben, hogy munkáját provinc-elfogultság alapján kellene méltatni. Mocsár Gábor Szegeden élő magyar író, s megítélését a másokétól csak az különböztetheti meg, hogy sikerének fokozottabban örülhetünk. A kritikus is őszintén bevallja, elfogult amiben elfogult, tárgyilagos amiben a tárgy és a feladat tárgyilagosságra kötelezi, a sikernek azonban őszintén, szívből örül.

BÁRDOS PÁL

HÉZSÓ FERENC: MAGÁNYOS FA